

Індивідуальна податкова консультація

Головне управління ДФС у Вінницькій області, керуючись ст. 52 Податкового кодексу України від 02 грудня 2010 року № 2755-VI зі змінами та доповненнями (далі - ПКУ), розглянуло звернення щодо нарахування та сплати єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування (далі - єдиний внесок) на суми компенсацій за невикористані дні щорічної відпустки, нараховані працівникам після їх звільнення, та в межах компетенції повідомляє.

Згідно із частиною першою ст. 116 Кодексу законів про працю України (далі - КЗпП) при звільненні працівника виплата всіх сум, що належить йому від підприємства, установи, організації, провадиться в день звільнення. Якщо працівник в день звільнення не працював, то зазначені суми мають бути виплачені не пізніше наступного дня після пред'явлення звільненим працівником вимоги про розрахунок. Про нараховані суми, належні працівникові при звільненні, власник або уповноважений орган повинен письмово повідомити працівника перед виплатою зазначених сум.

Частиною першою ст. 83 КЗпП і частиною першою ст. 24 Закону України від 15 листопада 1996 року N 504 "Про відпустки" передбачено, що в разі звільнення працівника йому виплачується, зокрема, грошова компенсація за всі не використані ним дні щорічної відпустки.

Правові та організаційні засади забезпечення збору та обліку єдиного внеску, умови та порядок нарахування і сплати та повноваження органу, що здійснює його збір та ведення обліку, визначає Закон України від 08 липня 2010 року № 2464-VI "Про збір та облік єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування" (далі - Закон № 2464).

Відповідно до п. 10 частини першої ст. 1 Закону № 2464 страховальниками є роботодавці та інші особи, які відповідно до Закону № 2464 зобов'язані сплачувати єдиний внесок.

Застрахована особа - фізична особа, яка відповідно до законодавства підлягає загальнообов'язковому державному соціальному страхуванню і сплачує (сплачувала) та/або за яку сплачується чи сплачувався у встановленому законом порядку єдиний внесок (п. 3 частини першої ст. 1 Закону № 2464).

Згідно з частиною першою ст. 4 Закону № 2464, платниками єдиного внеску є роботодавці, зокрема, підприємства, установи та організації, інші юридичні особи, утворені відповідно до законодавства України, незалежно від форми власності, виду діяльності та господарювання, які використовують працю фізичних осіб на умовах трудового договору (контракту) або на інших умовах, передбачених законодавством, чи за цивільно-правовими договорами, у тому числі філії, представництва, відділення та інші відокремлені підрозділи зазначених підприємств, установ і організацій, інших юридичних осіб, які мають окремий баланс і самостійно ведуть розрахунки із застрахованими особами.

Пунктом 1 частини першої ст. 7 Закону № 2464 визначено, що базою нарахування єдиного внеску для роботодавців є сума нарахованої кожній застрахованій особі заробітної плати за видами виплат, які включають основну та додаткову заробітну плату, інші заохочувальні та компенсаційні виплати, у тому числі в натуральній формі, що визначаються відповідно до Закону України від 24

березня 1995 року N 108/95-ВР "Про оплату праці" (далі – Закон № 108), та сума винагороди фізичним особам за виконання робіт (надання послуг) за цивільно-правовими договорами.

Статтею 2 Закону № 108 визначена структура заробітної плати, яка складається із основної, додаткової заробітної плати та інших заохочувальних і компенсаційних виплат.

При цьому до додаткової заробітної плати включається сума грошової компенсації у разі невикористання, зокрема, щорічних (основної та додаткових) відпусток у розмірах, передбачених законодавством, як оплата за невідпрацьований час.

Підприємство після звільнення працівника не несе обов'язку страхувальника, а відповідно і платника страхових внесків.

Враховуючи наведене, у разі нарахування та виплати працівникам після їх звільнення сум грошової компенсації за невикористані дні щорічної відпустки, єдиний внесок на такі суми не нараховується та, відповідно, і не сплачується, оскільки підприємство після звільнення працівника не несе обов'язку страхувальника.

Відповідно до п. 52.2 ст. 52 ПКУ індивідуальна податкова консультація має індивідуальний характер і може використовуватися виключно платником податків, якому надано таку консультацію.